

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 4786/06
24.12.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Љиљаном Јевтић, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат, против решења Војне поште 1097 Ниш, Уп-2 бр. 108-2/06 од 30.8.2006. године, у предмету признавања права на накнаду за проналажење, деактивирање и уништавање неексплодираних убојних средстава у миру, у нејавној седници већа одржаној дана 24.12.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Војне поште 1097 Ниш, Уп-2 бр. 108-2/06 од 30.08.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца поднета против решења Војне поште 7036 Врање, Инт. бр. 1063-2 од 19.05.2006. године, којим решењем је одбијен захтев тужиоца за признавање права на накнаду за проналажење, деактивирање и уништавање неексплодираних убојних средстава у миру.

Тужилац тужбом оспорава законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Понављајући наводе жалбе, истиче да је погрешно тумачење првостепеног органа да је тужилац у конкретном случају морао имати наредбу начелника Генералштаба Војске Србије и Црне Горе, сагласно одредби тачке 2. Одлуке о накнади трошкова за проналажење, деактивирање и уништавање неексплодираних убојних средстава, будући да је наведеном одредбом прописано да начелник Генералштаба Војске Србије и Црне Горе одређује само начелно лица која ће се ангажовати на таквим активностима и то у смислу да ли ће то бити војници или старешине или пак цивилна лица, или да ли ће то бити лица која имају једну или другу војну специјалност, те да смисао наведене одредбе није да се конкретно лице, конкретан војник или старешина именује за извршење конкретног задатка од стране Начелника Генералштаба Војске Србије и Црне Горе. Са изнетих и разлога ближе наведених у тужби предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, а туженог обавезе да му накнади трошкове поступка.

Тужени орган је, изјашњавајући се на наводе тужбе, у свом одговору на тужбу, у свему остао код разлога оспореног решења, па је предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Након оцене навода тужбе, разлога оспореног решења, те одговора на тужбу, као и целокупних списа предмета ове управне ствари, а у смислу члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења тужени орган је, на основу увида у списе предмета, утврдио да је у првостепеном поступку правилно и потпуно утврдио чињенично стање према коме је неспорно да је тужилац био ангажован на пословима проналажења деактивирања и уништавања убојних средстава у копненој зони безбедности у наведеним периодима, али да је правилно поступио првостепени орган када је одбио његов захтев, јер за признавање траженог права није испуњен битан формални услов предвиђен тачком 2. Одлуке МО Пов. бр. 608-7/01 од 10.04.2002. године, с обзиром да то лице, као ни задаци и услови за извршавање активности, те време почетка и завршетка задатака, нису у конкретном случају утврђени посебним актом начелника Генералштаба Војске Србије. Осим тога, како се даље наводи у образложењу, првостепени орган је приликом одлучивања био везан одредбом члана 194. став 1. Закона о општем управном поступку којим је предвиђено да се решење доноси уз претходну сагласност другог органа, а како у конкретном случају није било, те сагласности донета одлука је у свему правилна и законита.

Оцењујући законитост оспореног решења, Врховни суд Србије налази да су доношењем оспореног решења учињене битне повреде прописане одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, према којима образложење решења треба да садржи чињенично стање и разлоге који су били одлучни при оцени доказа као и правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање указују на одлуку каква је дата у диспозитиву. Наиме, у образложењу оспореног решења наводи се да је у првостепеном поступку неспорно утврђено да је тужилац био ангажован на пословима проналажења деактивирања и уништавања убојних средстава у копненој зони безбедности. Међутим, према образложењу првостепеног решења није садржан ни један од ових разлога, првостепени орган ипак се

образложењу првостепеног решења, које се налази у списима предмета, првостепени орган наводи да се за патроле ангажоване на контроли и претрази путева у копненој зони безбедности, а које је послове извршавао и тужилац не може применити тачка 3. Одлуке савезног министра одбране Пов.бр. 608-7/01 од 10. априла 2002. године, којом је прописана накнада за проналажење уништавање и деактивирање убојних средстава у миру за време извршавања тих задатака, јер се ова лица ангажују само на извиђању путног правца, а не и на задацима деактивирање и уништавање убојних средстава. Из наведених разлога Суд налази да су учињене повреде правила поступања од значаја за доношење законите одлуке у овој управно-правној ствари суд, јер разлози који се наводе у образложењу оспореног решења за сада не упућују на правилност одлуке дате у диспозитиву и примену одлуке министра одбране Пов.бр. 608-7/01 од 10.04.2002. године у конкретном случају.

Поред изнетог, основано се тужбом оспорава схватање туженог органа да је за признавање тражене накнаде нужно да су лица и задаци као и остали услови под којима се извршавају ти задаци, утврђени посебним актом начелника Генералштаба Војске Србије. Ово из разлога што је посебна накнада за проналажење, деактивирање и уништавање неексплодираних убојних средстава у миру установљена наведеном Одлуком Савезног министра одбране, па доношење посебног акта, сагласно одредби тачке 2. те Одлуке од стране начелника Генералштаба, по правном схватању овог Суда, није од одлучујућег значаја за остваривање права на накнаду под условом да је лице неспорно извршавало по наређењу послове и задатке из Одлуке.

Такође се основано тужбом указује на погрешан став туженог органа да се у конкретном случају ради о везаном управном акту, односно управном акту који се доноси уз претходну сагласност другог органа, с обзиром да ниједним законом нити другим прописом који регулише ову управну материју није предвиђено да је у поступку решавања о праву на тражену накнаду, надлежни орган дужан да, пре решавања, затражи сагласност и мишљење другог управног органа.

Неоснован је захтев тужиоца за накнаду трошкова, јер је одредбом чл. 60. Закона о управним споровима прописано да у управном спору свака странка сноси своје трошкове.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, па је на основу члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде. У поновном поступку тужени орган дужан је отклонити учињене повреда правила поступања на које му је указано овом пресудом, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка у смислу члана 61. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 24.12.2007. године, У. 4786/06

Записничар, Председник већа - судија,

Љиљана Јевтић, с.р. Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СК